

IRKÇILIĞIN GERİ DÖNÜŞÜ

Önümüzdeki karanlık yılların ötesinde de tarih kitapları yazılacaksa, bunlardan biri şöyle bir bölüm içerebilir:

"Eskiye diriltmeye çalışan neo-Nazi türünden faşist örgütlerinkinden farklı olarak yeni ırkçılık, ilk kez Afrika'da yaşanan kılıklarla ilgili olarak ve daha çok bir kayıtsızlık şeklinde tezahür etti. Niyetler ne kadar farklı olursa olsun, *Live Aid* ve onu izleyen diğer kampanyalar, kamuoyunda medenî dünyanın güzel ve vicdanlı çocuklarının hayırsever bir girişimi olarak algılandı ve manşetlerdeki yerleri, folklori kurtarma türünden kampanyaların yanı oldu.

"Afrika'yla ilgili olduğu sürece pasif bir tutum olarak kalan yeni ırkçılığın Ortadoğu'ya yönelince daha dramatik bir görüntü kazanması kaçınılmazdı. Söz konusu bölge, hiç değilse iki yüzyıl boyunca hem bir ambar, hem ucuz işgücü kaynağı, hem de bir pazar olarak medenî dünyanın 'öteki yüzü' olagelmmişti.

"Medenî dünya ile öteki yüzü arasındaki ilişkilerdeki yapısal dönüşümün ilk işareti veren olayın hangisi olduğunu kestirmek güç. Ama tarihini ister Lübnan İç Savaşı'ndan başlatalım, ister İran Devrimi'nden, şaşırtıcı

olan yeni ırkçılığın bu kadar erken ortaya çıkmış olması. Bugünden baktığımızda yeni ırkçılığa ideolojik bir işlev atfetmek mümkün. Tarihinde öyle bir an geldi ki, sermaye kendini yeniden değerlendirebilmek için, dünya ölçeğindeki bir pazara ya da o zamana kadar emperyalizm adı altında anılagelmiş mekanizmalara çok daha az gerek duymaya başladı. Safra atılması gerekiyordu. Yeni ırkçılık talan edilmiş Afrika'nın, Ortadoğu'nun kendi kaderleriyle başbaşa bırakılmasının yol açtığı büyük eşitsizliğin uyandırabileceği vicdan azabına karşı bir müsekkin olarak benimsendi.

"Ama Ortadoğu'nun uluslararası iktisadi düzenden dışlanması, toplam ticaret hacminin yeniden artmaya başladığı ve kapitalizmin krizden çıktığı 1990'ların ikinci yarısında gerçekleşti. Yani Ortadoğu'nun kısmen de olsa geçerliliğini koruyan bir insanlık kavramının dışına atılması, maddi/iktisadi düzeyde önemsizleşmesinden önce geldi, onu haber veriyormuş gibi oldu. Özellikle İran Devrimi'ni izleyen yıllarda, Müslümanlar, Araplar ve genel olarak Ortadoğu hakkındaki haberlerin, başka herhangi bir insan topluluğu için kullanıldığında uluslararası çapta bir skandal yaratacak terim ve imgelerle verilmesi adet halini aldı. Müslümanlar'ın kendilerine özgü görenek, eşya ve kılıkları birer korku nesnesi olarak yeniden tarif edildi. Azınlıklar hakkında anlatılan fıkralara tahammül edemeyecek kadar ilkeli olanlar dahi, bunda aykırı

bir yan göremedi. Daha da ilkeli olanlarıysa, yargılarını ahlaki ya da politik terimlerle değil, estetik terimlerle ifade ettiler. Arapları, Müslümanları, Türkleri, Kürtleri kötü ya da geri değil, 'çirkin' bulduklarını söylediler.

"Sürecin öteki yüzünü, bu muameleye maruz kalmış insanlar tarafından yaşanan tarzını kavrayabilmek için, ırkçılığın altın çağlarından birinde Yahudiler'le ilgili olarak geliştirilmiş bir kavrama başvurabiliriz: Saldırganla kurulan özdeşim. Müslümanlar geri olarak tarif edildikçe, bölgede yaygın kültürel onay ve kabul gören davranış tarzları giderek daha saldırgan, daha 'fundamentalist' bir nitelik kazandı; ifade biçimleri kabalaştı, gündelik hayatın karmaşıklığını yadsıyan jestlere dönüştü. Bazı çevrelerin 1970'lerin ikinci yarısında beslemeye başladıkları entellektüel bir İslam Rönesansı umudu, son derecede kısa ömürlü oldu. Örneğin hiç kimsenin Ortadoğu'nun genel kaderini paylaşacağını tahmin etmediği Türkiye'de bile, 1980'lerin ikinci yarısında politika 'giyim kuşam' üzerine bir kördöğüşüne dönüşmüştü. Ama bu kabalaşma sürecinin bütün tezahürleri bu kadar masum değildi. Yine aynı yıllarda ünlü bir yazar, son yazdığı roman, Kuran ve Muhammed hakkında kabul edilmez bazı bölümler içeriyor diye, Müslüman çeteler tarafından avlanarak öldürüldü.

"Ancak Ortadoğu'ya yönelik yeni ırkçılık yegâne ifadesini dinî bir söylemde bulmadı. Bölgenin mahkûm edilmiş olduğu sefalet için layık olduğunu dinden değil kültürün diğer öğelerinden hareketle ve hatrı bir zamanlar 'ilerici' diye adlandırılmış 'bilimsel' görüşlerden de devralınmış temalarla açıklayan laik söylemler de geliştirildi. Yine şaşırtıcı olan bunların bu kadar erken bir tarihte ve üstelik Ortadoğu'da dile getirilmiş olması. Örneğin aşağıda alıntılanan bölüm,

Türkiye'nin o yıllarda en çok satan gazetesinin 12 Mart 1980 tarihli sayısında yayınlanmış:

"Niye Türk insanının acısı böyle *arabesk* bir biçimde çıkıyor ortaya? (...)

Bir erkek bir kadına âşıkça... Ve o kadına kavuşamıyorsa... O erkek acı çeker... Acısının nedeni, ulaşmak istediği bir kadına ulaşmamasıdır.

Acının hedefi bellidir... Bu acı, bir gün mutlu sona ulaşma ihtimalini de içinde taşımaktadır... Erkek, kadınla birleştiği zaman acı bitecektir. (...)

Peki bir erkeğin sevdiği bir kadın yoksa... Ve âşık olacak kadını bulmadığı için acı çekiyorsa ne olacak?

Ortada bir acı var gene... Ama bir hedef, bir amaç, sevilen bir kadın yok... Bir gün o kadın da beni sever, ümidi yok... Ümitsiz, beklentisiz, amaçsız bir acıdır bu.

Aynı şeyi üretim planında da söyleyebiliriz...

Bir adam çalışıyorsa...Ve hakkını almıyorsa... O adam öfkelenir ve acı çeker... Ama acının bir hedefi vardır... Hakkını almak istiyordur... Ve bir de ümidi vardır... Mücadele ederse bir gün hakkını alacağına inanır. (...)

Bir adam çalışmıyorsa... İşi yoksa... Kimse onu çalıştırıp hakkını yemiyorsa... Bu adam da acı çeker... Ama acısının kökeninde bir *hak kavgası* yoktur... Bir mücadele yoktur... Bir umut yoktur...

Tek tek insanlar için geçerli olan örnekler toplumlar için de geçerlidir... Elli beş milyonluk bir Türkiye, 4 milyonluk Norveç kadar üretim yapıyorsa... Türkiye, hakkını alamamanın acısını çekmiyor demektir. (Ahmet Altan, "Arabesk", *Hürriyet* 12 Mart 1989)".

İskender Savaşır

METİNLERİ DOĞRU OKUMAYA BİR ÇAĞRI

Uşçuluk arayışı içinde olduğunu sandığımız sayın Saffet Murat¹ Tura'nın, öncelikle söyleyeyim, "atasözlerine dönerek" geleneksel söylemlerden paye çıkarmaya çalışması bana oldukça şaşırtıcı geldi. Hele Ortaçağın skolastik zihniyetinden ürker gibi görünen, en azından yazısını okuyanlara bu izlenimi veren Tura, mantık için "ötekileri ikna edebilmek için doğru düşünmenin aracı" (s. 71) diye yazdığında 19. yy.'dan beri hristiyan misyonerlerin Batı'nın istilâ edip, sömürgeleştirdiği ülkelerdeki "ilkelleri" ikna etmek sanatını ve söylemini kullandıklarını anımsayamıyor mu? Etnolojinin gittikçe önem kazandığı çağımızda, etnologun özelliğinin, işte "ikna etmek" zihniyetine karşı, diğerlerini, yargılamadan ve ikna etmeye kalkmadan, incelemek olduğunu anımsatmak isterim.

Batı düşünce yaşamını yakından incelemiş gibi duran sayın Saffet Murat Tura, son yıllarda gittikçe artan bir hızla yeni düşünceler üreten bilimlerrarası bir çeviriyi ortaya çıkaran epistemeyi anımsayamıyor mu? Batı düşüncesinde ne bir sefalet ne de bir tükenme söz konusu. Davulun sesi uzaktan duyulmaz olmuş anlaşılır: çünkü düşünce, bugün, yalnızca felsefeyi ve siyasi bilimlerreri içermekle kalmıyor. Bilimlerrarası bir geçişlilik söz konusu. Biyo-kimya ile bilim tarihi, sosyoloji ile astro-fizik arasında kurulu bir şebeke mevcut. (Bkz. Michel Serres, Albert Jacquard, G. Deleuze, Jean Audouze, Michel Cassé, Jean-Claude Carrière, Hubert Reeves, Joël de Rosnay vb.)

Ayrıca "devrimci şizofrenler" diye bir şey olmadığı gibi "faşist şizofrenler" hiç yok. Yeni bir örgütlenme amacını içeren F.Guattari ve Deleuze'ün çalışmalarında molar ve moleküler arasındaki ilişki var. Yeni denemeler yapılıyor. Modern sanat için "deneme sanatı" denildiği gibi, büyük kuramların bizi nerelere kadar götürdüğünü gösteren tarihe bakıldığında, nekahet devresine ihtiyacımız olduğu gözükcek (Auschwitz, Gulag, Totaliter-bürokrat Üçüncü Dünya deneyleri vs.): Artık büyük kuramlar ve söylevlerle hareket edilemez oluyor, pragmatik, ufak çapta, yerel planların yapılması, moleküler eylemler söz konusu. Bunların da bağdaşıklık değil, ayrışıklık ilkesine göre düzenlenmesi söz konusu. Bu hiçbir "orjinal olma çabasını" içermiyor (s. 71). Yeni arayışları, açılmaları içeriyor.

Metinleri okumak isteyip, heyecanlı bir eleştiriye giren sayın Tura, metinleri doğru dürüst okumadığını neredeyse haykırıyor: Eleştirdiği, hatta yerin dibine baurduğu yazarların bir iki kitabını okumakla, düşünceleri öğrenilemez, hele kulaktan duyma ve mantık yürütmeleriyle asla. "Artık eğlence bitti, çalışma vaktidir" (s. 74) diye yazan sayın Tura'nın tembelliği yazısında çarpıcı faktörlerden biri: Alıntı yaptığı kitapların yayın tarihlerini kontrol etmek zahmetine bile katlanmamış. 1972 yılında Minuit yayınlarınca yayınlanan *L'Anti-Oedipe* için 1980 yılını vermesi düşündürücü. Bir tene olsa iyi. Ama Foucault'nun *L'Ordre du discours* kitabının Gallimard yayınlarınca 1971'de yayınlandığını kontrol etmeden 1975 tarihini koymasına ne demeli? Üstelik bunlar çeviri tarihleri olabilirdi. Ama hayır sayın Tura'nın yazısında Paris'te basıldığı gösteriliyor. Sayın Tura "eğlence zamanından çalışma zamanına" bu kitapların tarihlerini doğrularak başlayacak herhalde. Çalışmanın

1. Bkz. Saffet Murat Tura, "Avant-Garde" metinleri okumak, Defter, Aralık/Ocak 1988, yedi, s. 71-74.

yapılabilmesi için disiplinli bir okuma gerekli. Bu okumayı yapan birinin de eğleniyor diye kendi kendini kirbaçlaması Ortaçağ papazlarının günah çıkarma ve günahlardan arındırma düşüncesini anımsatıyor.

Böyle davranmakla sayın Tura insanları bilgilendirmekten çok belki de istemeden, ama okuma eksikliğinden, insanlara yanlış bilgi veriyor, dezinforme ediyor. Çünkü ne Deleuze, ne Guattari şizofrenlerin devrimci olduğunu söylüyor. Claire Parnet ile ortak yazdığı "Diyaloglar" kitabında Deleuze şunu yazar: "Küçük grupların Stalin'i, mahallenin yargıçları, çetelerin mikro-faşizmleri...Bizim için, bize, şizofrenin gerçek devrimci olduğunu söylediğimiz söylendi: Biz aslında şizofrenin moleküler bir sürecin bir kara deliğe düşüşü olduğunu sanıyoruz. Marjinaler bize hep korkutucu gözükmüşlerdir, hatta biraz da tiksindirtici gelmişlerdir. Onlar yeteri kadar yeraltısal değildiler. Hatta bizi korkuturlar, esrarkeşin veya bir çılgının moleküler sözü vardır. Bu söz "in vitro" bakan psikiyatrinin söyleminden daha geçerli değildir. Birinde emniyet olduğu kadar diğerinde de şüphesizlik vardır. Çizgileri yaratanlar marjinaler değildir, onlar bu çizgiler üzerine yerleşirler ve onlardan kendilerine bir mülkiyet oluştururlar (...) ve bir kara deliğe girdiklerinde ortaya bir felaket çıkar" (G.Deleuze-Claire Parnet, Dialogues, Flammarion, 1977).

Ayrıca "Kapitalizm ve Şizofreni" (iki cilt) kitabını ciddi olarak okuyan herkes Deleuze ve Guattari için "kapitalist ideoloji"nin söz konusu olmadığını farkedebilir. Althusser'in ideoloji'siyle Deleuze okunmaya kalkıldığında, bazı okuma ve anlama sorunları ortaya çıkmaktadır: Sayın Tura'nın yazısı bunlardan birisidir. Kitapta kapitalizmin kottardan

çıkarma konumuna ideoloji sözcüğü yapııştırıldığında, tüm bir düşüncenin başka bir dile aktarılmasında "sorunlar" ve "dezinformasyon sorunları" çıkmaktadır.

Deliliğe gelirse Foucault "Deliliğin Tarihi"nde Batı aklının tarihi bir incelemesini yapıyor ve sadece aklın delilik sayesinde doğru olana ulaşabildiğini gösteriyor. Aslında 18. yy.'dan itibaren saptanan ilginç nokta şudur: "Diderot'nun Rameau'nun yeğeni doğruyu saklamaz. Burada çılgınlık, akılsızlık ve akıl arasındaki bağlar söz konusudur" (Foucault, L'Histoire de la folie, Gallimard Tel, 1972, s. 364). "Bunlar arasında yeni ilişkiler kurulur. Deliliğin ve akılsızlığın bir arada bulunduğunu gösteren son kimse Rameau'nun yeğenidir ve paylaştırılma onun kişiliğinde önşeklini almaya başlar" (op.cit. s. 364). "O delidir, çünkü ona deli olduğu söylenmiştir" (s. 363). "Çünkü deliler olmasa akıl kendisini doğrulayamaz. Bir akıl, ancak deliliğe sahip olduğu ölçüde kendi kendisi olabilir, bir anda kendisiyle özdeş olarak tanımlama iktidarını bırakır ve bu bağılılıkta yabancılaşır" (s. 365). (...) "Bu benim delimdir, onun deliliğini anlayabildiğim ölçüde ben akıllıyım ve bu tanıma benim aklımın amblemi olarak bir anlam taşır". "Deli sarsar, harekete geçirir, doğrular, doğruyu ortaya çıkarır, namuslu insanları tanıtır, kalpazanların maskesini indirir" (Diderot, Le neveu de Rameau, p. 468). (...) ve M.Foucault, op.cit. s. 366). "Rastlantı hata ve gerçek arasında gerekli olan tek bağıdır; paradokslarla dolu eminliğinin tek yoludur ve bu ölçüde rastlantı —ne aranan ne de istenilen ama kendi kendini ortaya çıkaran rastlantı— gerçeğin gerçeği olduğu gibi, belirli bir yanlış olarak da gözükür" (s. 367).

"1791'de Cabanis'in metni özgürlükle delilik arasındaki bağı kurar. Başkasına ve kurulu

düzene karşı çıkmadıkça deli serbesttir. Burada delilik artık hukuki bir tanım kazanır" (op.cit. s. 459). Eski hukuki kurallar deliyi sorumluluğundan alıkoyardı. Burada Cabanis ile birlikte özgürlük insanın doğası haline gelir. "Bir delinin içeri tıklması artık bir olgu durumunun cezası olmaz (...) Tımarhanenin adaleti cezaninkini değil, ama gerçeğin adaleti olacaktır" (s. 459). "Deli hayvansallığını sergilediğinde, Klasik çağın ona bakışı hayret dolu bir bakıştı. Bu anlamda insan tuhaf bir yaratık olan delinin figürünü inceliyordu.

Ama Cabanis ile birlikte 18. yy. sonundan itibaren bu bakışta hiçbir ortak paylaşma kal-

mamıştı. Bakış artık bir nesneye dönüktür ve daha önceden kurulmuş olan söylemsel birgerçek vasıtasıyla ona ulaşır" (s. 462).

Görüldüğü gibi delinin tuhaflığı ve akıl ile akılsızlık arasındaki mücadele söz konusudur.

Bir laf vardır: "Hem dersini bilmiyor, hem de şişman." Saldırı derecesine varan, eleştiri yapılmadan önce iyi bir okumaya ihtiyacı olan Üçüncü Dünya aydınları belki de bu okumadan sonra pozitif eleştiriler yapabilir ve daha sağlam kuramlar ortaya çıkararak, eski yazarları eleştirebilirler.

Ali Akay
Paris, 23 Aralık 1988

MOLLA'NIN TOPUZU

Dostumuz Orhan Koçak kantarın topuzunu kaçırıyor: "Zor okunur"luğa karşı çıkacak son kişi olmak isterim; ama, derinliğine, enine-boyuna yürünmüş düşünce aşamalarından elde edilen içeriği bir odak-tümecede yoğunlaştırmak bir şey, özümsememiş metinlerden —ve dikkatsiz çevirilerden — yola çıkıp, serbest çağrışımları ipe-sapa gelmez savlarla noktalamak, başka şey...

Koçak'ın kalemi, geçen sayıda, "Yanlış Okuma Kılavuzu" ibaresini ara başlık olarak kullandığı, Turgut Uyar yazısında, Lorca'nın *duende* metninden verdiği — en hafifinden,

biçimsiz— çeviri-alıntılardan sonra, "Akdeniz" konusunda yavan saptamalarla alıp başını gidiyor, sonra da Bach'ın (kastedilen J.S.) müziğinin "çoğu zaman temrin düzeyini aşama (diğini), gerçek yaratış katına yükleme (diğini)" çiziktiriyor.

Dostum; "ağır ol da 'Molla' desinler" diye bir lâf vardır —yoksa, "yanlış okuma", "yanlış yazma" olup çıkarır.

Oruç Aruoba